

ΟΜΙΛΙΑ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΣΤΟ 35^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΔΕΔΥ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΔΥ

Συναδέλφισσες-Συνάδελφοι,

Εάν πριν από τρία χρόνια, στο προηγούμενο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ, κάποιος μας περιέγραφε όλα αυτά που έγιναν αυτό το χρονικό διάστημα, θα σκεφτόμαστε ότι αυτά είναι σενάριο για ταινία επιστημονικής φαντασίας. Και όμως αυτές οι τέσσερις κυβερνήσεις του κ. Παπανδρέου, του κ. Παπαδήμου, του κ. Πικραμένου και του κ. Σαμαρά κατάφεραν αυτό που δεν θα μπορούσαμε εμείς ούτε καν να τα διανοηθούμε. Κατάφεραν να μας μειώσουν τους μισθούς στα μισά, έβγαλαν χιλιάδες συναδέλφους μας στην εφεδρεία και στην κινητικότητα, απέλυσαν κόσμο, μείωσαν το εφάπαξ 38%, μας περιόρισαν ή και έκοψαν κοινωνικά και εργατικά δικαιώματα. Έκλεισαν νοσοκομεία και δρομολογούν υγεία για λίγους, για αυτούς που έχουν. Διέλυσαν το δημόσιο πανεπιστήμιο. Διέλυσαν το ασφαλιστικό σύστημα, όπως και τις δημόσιες υπηρεσίες και μας κατασυκοφάντησαν στον ελληνικό λαό ότι εμείς φταίμε για την κατάντια του συστήματος. Ούτε καν ότι μαζί τα διαλύσαμε, αλλά ότι εμείς είμαστε οι υπεύθυνοι για τις κακές δημόσιες υπηρεσίες. Και ποιος διοικούσε τις δημόσιες υπηρεσίες, ποιος κυβερνούσε και έφερε αυτή την καταστροφή; Εμείς;

Και όλα αυτά έγιναν με το πρόσχημα του δημόσιου χρέους του κράτους. Και σήμερα μετά από όλα αυτά χρωστάμε περισσότερα με συνεχή ύφεση τα τελευταία χρόνια και ανεργία που πλησιάζει το 30%. Όλοι οι Έλληνες πλέον έχουν καταλάβει ότι ο στόχος τους είναι να παραδώσουν την οικονομική και πολιτική διακυβέρνηση της χώρας μας στους Γερμανούς, στο τραπεζικό και το μεγάλο κεφάλαιο. Το μόνο θετικό μέσα σε αυτή την μαυρίλα είναι ότι ο λαός μας ριζοσπαστικοποιείται, γυρίζει την πλάτη σε αυτούς που ευθύνονται για την κρίση, στο ΠΑΣΟΚ και στη Ν.Δ. και έχει εναποθέσει τις ελπίδες του στην Αριστερά.

Συναδέλφισσες-Συνάδελφοι,

Η ώρα της ανατροπής της μνημονιακής πολιτικής πλησιάζει, με τον αγώνα μας θα ανατρέψουμε αυτούς που υποθήκευσαν το μέλλον το δικό μας και των παιδιών μας. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι πολλοί από εσάς δεν συμμεριζόσαστε την δική μας αισιοδοξία, όλοι σας όμως προσδοκάτε από εμάς την ανατροπή αυτής της μνημονιακής πολιτικής. Για να διώξουμε το γκρίζο και να βάλουμε χρώμα στη ζωή μας, για να μπορέσει ο λαός μας και περισσότερο οι νέοι μας να δουν με αισιοδοξία το αύριο.

ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΥΘΥΝΕΣ;

Και μετά από την τόνωση αισιοδοξίας ας επανέλθουμε στη σημερινή πραγματικότητα. Σε τέσσερα χρόνια κατάφεραν να ξηλώσουν όσες εργατικές και συνδικαλιστικές κατακτήσεις κερδίσαμε με αγώνες δεκαετιών. Και το ερώτημα που πρέπει να μας απασχολεί και να το απαντήσουμε από αυτό το συνέδριο είναι, γιατί οι μνημονιακές δυνάμεις κατάφεραν αρκετά εύκολα να περάσουν αυτή την πολιτική; Ποιες είναι οι

ευθύνες οι δικές μας, του συνδικαλιστικού κινήματος και του καθενός μας ξεχωριστά για αυτή την καταστροφή;

Η άποψή μου είναι ότι η μνημονιακή πολιτική πέρασε και ένας από τους λόγους είναι διότι βρήκε πρόσφορο έδαφος στην απαξίωση του συνδικαλιστικού κινήματος. Εκτιμώ ότι σήμερα η ΑΔΕΔΥ που μας αφορά, αλλά ίσως περισσότερο και η ΓΣΕΕ βρισκόμαστε στο υψηλότερο επίπεδο αμφισβήτησης από τη βάση μας. Πολύ απλά, οι συνάδελφοί μας δεν μας έχουν εμπιστοσύνη, ότι ενδιαφερόμαστε πραγματικά για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Και φυσικά αυτό δεν απέχει και πολύ από την πραγματικότητα. Η βασική ευθύνη είναι στις δύο μνημονιακές παρατάξεις, την ΠΑΣΚ και τη ΔΑΚΕ, που ουσιαστικά είναι φορείς των πολιτικών χώρων που εκπροσωπούν. Παρακολουθήστε και από αυτό το συνέδριο πόσο έχουν ταυτιστεί ΠΑΣΚ και ΔΑΚΕ κατ' εικόνα και ομοίωση της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ. Δεν είναι άμοιρο ευθυνών και το ΠΑΜΕ, που με την τακτική του μοναχισμού που ακολουθεί δεν βοηθάει το κίνημα.

Αυτό το συνέδριο πρέπει να δώσει απαντήσεις σε αυτό τον προβληματισμό, όχι μόνο για να αντιληφθούμε κατά πόσο δεν μας εμπιστεύονται οι δημόσιοι υπάλληλοι, αλλά και για να αναζητήσουμε διεξόδους για να δημιουργηθεί κλίμα αμοιβαίας εμπιστοσύνης, συνεργασίας, αλληλεγγύης και διάθεσης για αγώνα που θα φέρει την ΑΝΑΤΡΟΠΗ. Για να επιστρέψει στην ΑΔΕΔΥ η συνδικαλιστική πολιτική που μας λείπει και να αποκτήσει και πάλι επαφή με τα φυσικά της μέλη. Κατά τη γνώμη μου, τα στελέχη της ΑΔΕΔΥ και για να μην αδικούμε αυτούς που προσπαθούν, η πλειοψηφία τους, είναι εντελώς ξεκομμένα από τους συναδέλφους μας. Αυτό που τους ενδιαφέρει κυρίως είναι «η υψηλή συνδικαλιστική πολιτική». Χρησιμοποιούν την τριτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση ως εφαλτήριο για την προσωπική τους ανέλιξη, είτε στην κομματική ιεραρχία είτε στην κεντρική πολιτική σκηνή. Για να γίνουν βουλευτές και φυσικά δεν γίνονται «Κωστόπουλοι», αλλά γρανάζια του συστήματος και ίσως από τα πιο σκληρά. Ο κόσμος παρακολουθεί την πορεία συνδικαλιστών, όπως του κ. Πρωτόπαππα, του κ. Κουτσούκου, του κ. Ροβέρτου Σπυρόπουλου και τελευταία του κ. Κουτρούμνη που διέλυσε το ασφαλιστικό σύστημα. Και αηδιάζουν. Γιατί ξέχασαν όλοι αυτοί που πάτησαν στις πλάτες των εργαζομένων, τι έλεγαν πριν και τι πράττουν σήμερα. Και φυσικά το κυρίαρχο στη δουλειά της ΑΔΕΔΥ είναι η «υψηλή πολιτική» με γνώμονα τα συμφέροντα της παράταξης και του κόμματος που εκπροσωπεί ο καθένας. Και ο δημόσιος υπάλληλος;

Συναδέλφισσες-Συνάδελφοι,

Δεν πάει άλλο η απαξίωση, μας αποδυνάμωσε τόσο πολύ ώστε σχετικά εύκολα να περάσει αυτή η μνημονιακή πολιτική. Αυτό το συνέδριο θα πρέπει να κάνει στροφή 180 μοιρών στη δουλειά της ΑΔΕΔΥ για να αποκαταστήσουμε την χαμένη εμπιστοσύνη με τους συναδέλφους μας. Τα στελέχη της αυριανής Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ να ασκούν τα καθήκοντά τους, αλλά με μεγαλύτερη επαφή με τον κόσμο μας. Οι υπόλοιποι από τα 85 μέλη του Γ.Σ. να στραφούν προς το εσωτερικό μας και να αποκαταστήσουν την επαφή με τις δευτεροβάθμιες οργανώσεις, που και αυτές είναι ξεκομμένες από τους πρωτοβάθμιους συλλόγους και τους δημόσιους υπαλλήλους, τα φυσικά μας μέλη. Τα μέλη του Γ.Σ της ΑΔΕΔΥ πρέπει να επιδιώξουν να

διοργανωθούν Γενικές Συνελεύσεις στα πρωτοβάθμια στις οποίες να συμμετέχουν και να μιλήσουν για τη στροφή που κάνει η ΑΔΕΔΥ από αυτό το συνέδριο. Και πάνω από όλα να ακούσουν, γιατί έχουμε μάθει να αποφασίζουμε και δεν έχουμε μάθει να ακούμε, και να ξέρετε κάτι, όσες φορές το κάναμε στο χώρο μας στα δικαστήρια, κυρίως σε περιόδους απεργιών, αποκαταστάθηκε η σχέση και είχαμε θετικά αποτελέσματα. Κανένας συνδικαλιστής, από τον πρόεδρο της ΑΔΕΔΥ και τα μέλη του Γ.Σ. να μην ξεκόβει από το χώρο του. Ο επαγγελματίας συνδικαλιστής είναι ανεπαρκής συνδικαλιστής.

Ένα άλλο πρόβλημα είναι αναφορικά με τις απεργίες. Η απεργία είναι το έσχατο όπλο που διαθέτουμε και θα πρέπει να το χρησιμοποιούμε με σεβασμό και φειδώ. Αυτό που γίνεται το τελευταίο διάστημα, είναι να αποφασίζονται ευκαιριακές απεργίες, χωρίς προετοιμασία και χωρίς δουλειά για να έχει επιτυχία ο αγώνας μας. Το αποτέλεσμα αυτής της κακής χρήσης των απεργιών είναι σήμερα που υπάρχουν σοβαροί λόγοι για απεργία, όπως οι απολύσεις, να μην έχουν οι συνάδελφοί μας τη δύναμη να μας ακολουθούν. Όταν αποφασίζουμε για απεργία να υπάρχει το εύλογο χρονικό διάστημα για να την δουλεύουμε. Διότι η απεργία είναι και μία ευκαιρία να γυρίσουμε στους χώρους δουλειάς και να μιλήσουμε στον κόσμο μας. Γιατί τότε θα έχουμε δύναμη. Στο διεκδικητικό μας πλαίσιο στρατηγικός μας στόχος είναι να επανέλθει το βιοτικό μας επίπεδο και οι εργασιακές σχέσεις στα προ του μνημονίου επίπεδα. Συνάδελφοι, η ώρα της ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ της μνημονιακής πολιτικής πλησιάζει. Ας είμαστε αισιόδοξοι και να οργανώσουμε τις διεκδικήσεις που θα μας οδηγήσουν στην ζωή και όχι στην επιβίωση της σημερινής μιζέριας. Με μία ΑΛΛΗ ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ της ΑΔΕΔΥ.

Αθήνα, 27 Νοεμβρίου 2013
Παναγιώτης Ιωακειμίδης
Δικαστικός Υπάλληλος